του **Δημήτρη Γρηγορόπουλου**

Οι τελευταίες εξελίξεις ωθούν τις μνημονιακές και «αντιμνημονιακές» δυνάμεις σ' ένα φαύλο κύκλο. Η ασφυκτική κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει η ελληνική οικονομία μετά τις εκλογές και η διαφαινόμενη εφαρμογή για πρώτη φορά «αριστερού» μνημονίου επιτρέπει στα μνημονιακά κόμματα να αιτιώνται του ΣΥΡΙΖΑ, γιατί η νέα συμφωνία θα είναι πολύ χειρότερη της πρότασης Χαρδούβελη. Δεν τολμούν όμως να υποστηρίξουν ανοιχτά ότι ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να σηκώσει τα χέρια και να αποδεχτεί τις ταπεινωτικές απαιτήσεις των δανειστών. Εξάλλου, η δική τους υποχωρητική στάση στην πενταετία οδήγησε στην οικονομική και κοινωνική καταστροφή. Δεν έχουν πρόταση λοιπόν ή δεν τολμούν να την προβάλουν (άνευ όρων υποταγή). Απ' τη μεριά του ο ΣΥΡΙΖΑ έψεγε τη μνημονιακή διακυβέρνηση για την υποτελή στάση της έναντι της τρόικας που τη θεωρούσε βασική αιτία της συμφοράς που πλήττει την ελληνική κοινωνία. Η εξ αντιθέτου λογική υπέθετε επομένως ότι η σκληρή και αποτελεσματική διαπραγμάτευση θ' απέφερε το τέλος των μνημονίων, της λιτότητας, της φορομπηξίας, της ταπείνωσης. Η διάψευση υπήρξε ηχηρή. Παρά τις διαπραγματευτικές διεκδικήσεις του ΣΥΡΙΖΑ οι απαιτήσεις των δανειστών κλιμακώθηκαν κατά πολύ. Αλλά και η αναδίπλωση του ΣΥΡΙΖΑ στη γραμμή της ενδοτικότητας με το κείμενο των 47 σελίδων και τα 2 συμπληρωματικά κείμενα επουσιωδώς φαίνεται να κάμπτουν τις αξιώσεις ΕΕ και ΔΝΤ. Τι συμβαίνει λοιπόν; Πρόκειται για λογικό παράδοξο; Αν δεν αποδίδει η σκληρή διαπραγμάτευση, θα πρέπει να αποδίδει η ενδοτική και τούμπαλιν. Εν τοις πράγμασι όμως αποδείχτηκε ότι ούτε η μία ούτε η άλλη μορφή διαπραγμάτευσης τελεσφορεί. Σε λογικό παράδοξο φαίνεται παγιδευμένη και η ΕΕ. Απ' τη μια, ωφελείται απ' την οικονομική ανόρθωση της χώρας, για να μην αποτελεί η Ελλάδα κίνδυνο στα θεμέλια της ΕΕ, απ' την άλλη με την εμμονή της στη λιτότητα, διαιωνίζει την ύφεση αναπαράγει επομένως τη χρεομηχανή, την οικονομική και πολιτική αστάθεια. Στο πρώτο παράδοξο η αμοιβαία επωφελής συμφωνία αποτελεί μικροαστική ουτοπία. Στην καπιταλιστική κοινωνία προφανέστατα κυριαρχεί το δίκαιο του ισχυρού, με λιγότερες ή περισσότερες παραχωρήσεις στον αδύνατο. Κατ' εξαίρεση οι ΗΠΑ ενίσχυσαν τη ρημαγμένη Γερμανία του 1953, για να προωθήσουν τη στρατηγική ηγεμονία τους στην Ευρώπη. Όσον αφορά το δεύτερο παράδοξο, η ιμπεριαλιστική Ευρώπη δεν ενδιαφέρεται για την ευημερία της Ελλάδας. Ενδιαφέρεται να εισπράξει τα δάνειά της, να αποτρέψει μιαν άλλη πολιτική, να σταθεροποιήσει την Ελλάδα

στην κινεζοποιημένη δεύτερη ταχύτητα, την οποία η ΕΕ προωθεί.

Η οικονομική και πολιτική ολοκλήρωση της ΕΕ έχει υπεραντιδραστικό χαρακτήρα και δεν ανέχεται ούτε τον ήπιο μεταρρυθμισμό

Τα αστικά και ρεφορμιστικά κόμματα ή πάσχουν από αντικατοπτρισμό (οπτική απάτη που παρατηρείται στις ερήμους ή στη θάλασσα0 ή συνειδητά εξαπατούν τις μάζες, ιδίως στις προεκλογικές περιόδους, όταν προβάλλουν το ιδεολόγημα της «προοδευτικής» ΕΕ και των ιδρυτικών αρχών της, που δήθεν νοθεύονται απ' τη διαχείριση σήμερα νεοφιλελεύθερων πολιτικών δυνάμεων. Φρονούν μάλιστα ότι αυτό το αντιδραστικό πολιτικό εποικοδόμημα μπορεί να εκτοπιστεί απ' τη συμπύκνωση προοδευτικών πολιτικών λειτουργιών και θεσμών, όπως το Ευρωκοινοβούλιο και προοδευτικές κυβερνήσεις, τύπου ΣΥΡΙΖΑ, Ποδέμος, Ρέντσι. Στον κολοφώνα της αυταπάτης – απάτης έφτασε προεκλογικά (σποραδικά και μετεκλογικά) η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, που σ' ένα κρεσέντο μεγαλομανίας προεκλογικά διακήρυσσε ότι με δική της πρωτοβουλία θα συγκληθεί ευρωπαϊκή συνδιάσκεψη για τη δίκαιη ρύθμιση του χρέους… Φαντασιωνόταν μάλιστα τον ευρωπαϊκό νότο σαν ατμομηχανή της προοδευτικοποίησης της ΕΕ, παρά τον προφανώς ετερόκλητο χαρακτήρα των κυβερνήσεων. Στο μετεκλογικό όμως τοπίο, παρά τις αρχικές ναρκισσιστικές πιρουέτες του Βαρουφάκη, προσγειώθηκε ανώμαλα και ταπεινωτικά σ' έναν υπεραντιδραστικό λάκκο λεόντων, που απειλούν να κατασπαράξουν όχι απλώς την άφρονα ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά τον καθημαγμένο ελληνικό λαό. Τώρα σαν τις μωρές παρθένους κλαίνε και οδύρονται για την άδικη και ανάλγητη συμπεριφορά του ιερατείου της ΕΕ. Μα τι περίμεναν; Ότι το πολιτικό προσωπικό μας αντιδραστικότατης καπιταλιστικής ολοκλήρωσης, όπως η ΕΕ, θα διαπνεόταν από δημοκρατικές αρχές και φιλάνθρωπα αισθήματα προς τον ελληνικό λαό; Αν δεν το πίστευαν, είναι ασύστολοι δημαγωγοί, αν το πίστευαν είναι αδαείς και ακατάλληλοι να χειρίζονται τις τύχες μας.

Η ΕΕ είναι μορφή καπιταλιστικής ολοκλήρωσης που προωθείται στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό με υποκείμενο τα πολυεθνικά – πολυκλαδικά μονοπώλια και τα αστικά έθνη – κράτη υπό την ηγεμονία του γερμανικού ιμπεριαλισμού (οικονομικού και πολιτικού). Η ολοκλήρωση της ΕΕ υπηρετεί τον καπιταλισμό και πρωταρχικά την κυρίαρχη μερίδα του, τα πολυεθνικά – πολυκλαδικά μονοπώλια. Η ιμπεριαλιστική αυτή ολοκλήρωση εξυπηρετεί τον υπεραντιδραστικό ολοκληρωτικό καπιταλισμό, που με πυρήνα τα πολυκλαδικά – πολυεθνικά μονοπώλια και το χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο επιχειρεί να λύσει υπέρ του κεφαλαίου τις αντιθέσεις που υπεροξύνονται στο στάδιο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Κινητήρια δύναμη είναι η αντιρρόπηση της πτωτικής τάσης του μέσου ποσοστού κέρδους, που απ' τις κρίσεις του 1973-'75 δεν έχει υπερνικηθεί οριστικά. Αναπτύσσεται έντονα η τάση συγκέντρωσης – συγκεντροποίησης των μονοπωλίων με ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό που

καταστρέφει τα μη ανταγωνιστικά, σε συνθήκες παρατεινόμενης ύφεσης και κρίσης, κεφάλαια, αλλά και τη μικρομεσαία επιχείρηση, ιδίως σε χώρες με εκτεταμένο μικρομεσαίο τομέα, όπως η Ελλάδα. Η διεθνοποίηση αναπτύσσεται με ανώτερη βαθμίδα με ανταγωνισμό προς τα άλλα ιμπεριαλιστικά κέντρα και ολοκληρώσεις, με ανταγωνισμό προς μονοπώλια εθνών – κρατών και με τα ίδια τα έθνη – κράτη, με εξαγωγή κεφαλαίων αλλά και της κατασκευαστικής δομής επιχειρήσεων σε χώρες με υποτιμημένη αξία της εργατικής δύναμης. Επιταχύνουν δυναμικά την εισαγωγή νέας τεχνολογίας στην παραγωγή για αύξηση του ανταγωνισμού και της υπεραξίας, η αύξηση όμως της οργανικής σύνθεσης (πάγιο κεφάλαιο) οδηγεί στη μείωση του μέσου ποσοστού κέρδους. Για την αντεπίδραση στη μείωση του ποσοστού κέρδους τα μονοπώλια προωθούν την άνοδο του βαθμού εκμετάλλευσης των εργατών, μειώνουν τη δαπάνη αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης απ' το κράτος, αναζητούν φθηνές πρώτες ύλες και ενέργεια, προωθούν άνισες οικονομικές και πολιτικές σχέσεις με έθνη – κράτη, προχωρούν ακόμη και σε πολεμικές συρράξεις, αν και η «πολιτική των κανονιοφόρων» του ιμπεριαλιστικού σταδίου δεν αποτελεί την τυπική μορφή διεθνούς πολιτικής στο στάδιο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού των ιμπεριαλιστικών κρατών και των ολοκληρώσεων εθνών – κρατών, όπως η ΕΕ.

Στις αντιδραστικότατες παραγωγικές σχέσεις του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, τον πιο προωθημένο και αντιδραστικό χαρακτήρα κατέχουν τα ιμπεριαλιστικά κράτη, οι καπιταλιστικές ολοκληρώσεις (ΕΕ, NAFTA, BRICS), αλλά και το νέο φαινόμενο της «υπερολοκλήρωσης» (ολοκλήρωση ολοκληρώσεων), όπως η υπό συγκρότηση Διατλαντική Συμφωνία (TTIP). Οι ολοκληρώσεις και η υπερολοκλήρωση λόγω της κολοσσιαίας οικονομικής και πολιτικής δύναμης που διακατέχουν, αναπτύσσουν στο έπακρο τα αντιδραστικά γνωρίσματα του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Τα πολυεθνικά – πολυκλαδικά μονοπώλια και οι καπιταλιστικές ολοκληρώσεις, αν και διαθέτουν τεράστια οικονομική δύναμη, για να την επιβάλουν νόμιμα ή και με τη βία χρειάζονται τη διαμεσολάβηση πολιτικών μηχανισμών. Η διεθνοποίηση του κεφαλαίου στην ανώτερη βαθμίδα των πολυεθνικών – πολυκλαδικών μονοπωλίων αποστασιοποιείται σχετικά απ' την εθνική πατρίδα, αν και τη διατηρεί ως βάση και αφετηρία, και αναζητεί διεθνικά πολιτικά όργανα, για να διευθετεί προς το συμφέρον του τις ευρύτατες διεθνείς αλλά και εθνικές δραστηριότητες που αναπτύσσει. Γι' αυτό, δημιουργούνται διεθνείς οργανισμοί, όπως: ΠΟΕ, ΔΝΤ, Παγκόσμια Τράπεζα, ΟΟΣΑ, ΟΡΕC, ΝΑΤΟ κ.ά. (βλ. Ποιος χρειάζεται την ΕΕ, εκδ. ΚΨΜ, σσ 33-35) και οικονομικο-πολιτικές ολοκληρώσεις, όπως η ΕΕ, NAFTA, BRICS, TTTP. Οι μεν διεθνείς οργανισμοί υπηρετούν τα οικονομικά, πολιτικά συμφέροντα του κεφαλαίου στα έθνη – κράτη και στις διεθνείς σχέσεις. Έχουν αρμοδιότητα αποφάσεων, οι οποίες όμως δεν είναι υποχρεωτικές. Οι ολοκληρώσεις, πιο χαρακτηριστική και προωθημένη περίπτωση της ΕΕ, διαμορφώνουν εξουσίες που προσιδιάζουν σε έθνη – κράτη, αλλά δεν αποτελούν κράτος. Τα

όργανα αυτά ρυθμίζουν τις σχέσεις που ισχύουν καθολικά στην ΕΕ, στο εσωτερικό των εθνών – κρατών, στις μεταξύ τους σχέσεις και στις σχέσεις με τα άλλα κράτη. Τα κυριότερα όργανα είναι η Κομισιόν, το Συμβούλιο Υπουργών, η Ευρωβουλή, το Γιούρογκρουπ. Το σύστημα των πολιτικών οργάνων της ΕΕ δεν αποτελεί κράτος γιατί δεν διαθέτει το μονοπώλιο της νόμιμης βίας επί των κρατών – μελών και των πολιτών. Οι αποφάσεις τους είναι υποχρεωτικές για τα μέλη. Μπορεί όμως ένα κράτος να μην τις εφαρμόσει και να τεθεί εκποδών της ΕΕ χωρίς η ΕΕ να δύναται να αποτρέψει βίαια την απόσχιση, όπως ισχύει στην αντίστοιχη σχέση κράτους και τμήματός του.

Επιπλέον, η ΕΕ δεν διαθέτει βασικά όργανα του κράτους, όπως ο προϋπολογισμός, εθνικό κοινοβούλιο που εκλέγει κυβέρνηση, εθνικός στρατός, ενιαία νομοθεσία κ.λπ. Η μη κρατική αρχιτεκτονική της ΕΕ θεωρείται από πολλούς πηγή της κακοδαιμονίας της. Η έλλειψη, για παράδειγμα, κρατικού προϋπολογισμού δεν επιτρέπει τη χρηματοδότηση οικονομικά καχεκτικών κρατών, ώστε να αποτρέπεται η πτώχευσή του. Παρά την πραγματική εξέλιξη όμως του πολιτικού μορφώματος της ΕΕ τα τελευταία χρόνια, οι αντιθέσεις, οικονομικές και πολιτικές, οξύνονται. Η συναπόφαση των εθνών – κρατών βαθμιαία υποκαθίσταται απ’ τον άτυπο άξονα Γερμανίας – Γαλλίας, ενώ στα έθνη – κράτη με το όπλο του οικονομικού εκβιασμού επιβάλλονται αποφάσεις που υπηρετούν τα συμφέροντα των ισχυρών εθνών – κρατών και πρώτιστα της ηγεμονικής Γερμανίας. Το κοινοβούλιο, που στα έθνη – κράτη έχει κυρίαρχη εξουσία (θεσμικά – τυπικά) να εκλέγει και να καθαιρεί την κυβέρνηση στην ΕΕ έχει συμβουλευτικό ρόλο, με οριακή δυνατότητα απόρριψης, που δεν την ασκεί στο όνομα της διαβούλευσης και της συναπόφασης. Μετά τη νομισματική ένωση το 1999, συγκροτήθηκε σύμπλεγμα οργάνων, το οποίο υφαρπάζει σημαντικές αρμοδιότητες των εθνών – κρατών και τις συγκεντροποιεί σε κεντρική γραφειοκρατία, μη προσπελάσιμη στα έθνη – κράτη. Έτσι, εκτός απ’ την αφαίρεση της νομισματικής εξουσίας, θεσμοθετήθηκε η οικονομική διακυβέρνηση, που επιβάλλει τη μόνιμη λιτότητα με τους ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς, το όριο 3% για το έλλειμμα του προϋπολογισμού και το 60% χρέους επί του ΑΕΠ. Επιπλέον, έχει θεσμοθετηθεί ο εξαμηνιαίος έλεγχος του εθνικού προϋπολογισμού, η αποπομπή του για διόρθωση και η επιβολή προστίμου σε περίπτωση μη συμμόρφωσης του έθνους. Ιδιαίτερη αυστηρή εποπτεία επιβάλλεται στα κράτη – μέλη που τελούν υπό επιτήρηση (μνημόνιο). Η εκχώρηση εξουσιών στα υπερεθνικά πολιτικά όργανα της ΕΕ δεν συνιστά ωστόσο καθεστώς «αποικίας», γιατί τα κράτη – μέλη αποτελούν ισότιμους θεσμικά εταίρους της ΕΕ και εκούσια εκχωρούν εξουσίες στα ελεγχόμενα όργανα απ’ τα γερμανικά μονοπώλια και τους πολιτικούς. Η πολιτική σκλήρυνση της ΕΕ συνδέεται οργανικά με την οικονομική σκλήρυνση, που υιοθέτησε η ΕΕ απ’ τα τέλη της δεκαετίας του ’80 με την υπογραφή της συνθήκης του Μάαστριχτ (1992), την οποία συνυπέγραψε ο ΣΥΝ, ο πλησιέστερος πολιτικός πρόγονος του ΣΥΡΙΖΑ. Με τη συνθήκη υιοθετήθηκαν επίσημα και υποχρεωτικά για την ΕΕ οι κυριότερες

νεοφιλελεύθερες αναδιαρθρώσεις του ολοκληρωτικού καπιταλισμού: Οι ισοσκελισμένοι προϋπολογισμοί και η διαρκής λιτότητα, η εκτεταμένη ελαστικοποίηση της εργασίας, η αποδόμηση του κράτους πρόνοιας, η αντιλαϊκή φορολόγηση, η εκποίηση των δημόσιων επιχειρήσεων και η εκχώρηση λειτουργιών τους στο κεφάλαιο, η δημιουργία ευέλικτου και επιτελικού κράτους, η δημιουργία κεντρικής ευρωπαϊκής τράπεζας ως εποπτικού οργάνου των τραπεζών των εθνών – κρατών.

ΕΕ των δύο ταχυτήτων και Διατλαντική Συμφωνία ταφόπλακα για το λαό

Η εντεινόμενη συγκέντρωση – συγκετροποίηση των πολυεθνικών – πολυκλαδικών μονοπωλίων ως υποκείμενου του ολοκληρωτικού καπιταλισμού οξύνει τις κοινωνικές αντιθέσεις και την περαιτέρω αντιδραστικοποίηση του οικονομικού και πολιτικού status quo της ΕΕ. Σ’ αυτή τη λογική κινείται η πιο συμπαγής και συγκεντρωτική ευρωζώνη που προετοιμάζουν και οι πέντε βασικοί θεσμοί της ΕΕ. Οι πρόεδροι: του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου και του Eurogroup, ετοιμάζουν έκθεση για το μέλλον της Ευρωπαϊκής Νομισματικής Ένωσης, την οποία θα καταθέσουν στην επόμενη σύνοδο κορυφής, στις 25 και 25 Ιουνίου στις Βρυξέλλες (ejsyn.gr 8/6). Στην έκθεση των πέντε υπάρχουν ελάχιστα για την κοινωνική διάσταση αυτής της πιο ολοκληρωμένης ευρωζώνης. Στην ίδια κατεύθυνση συνέταξαν κείμενο που διέρρευσε απ’ τον γερμανικό Τύπο οι Άνγκελα Μέρκελ και Φρανσουά Ολάντ. Βασικές ιδέες: Η πορεία προς μια ευρωζώνη πιο συγκεντρωτική και συμπαγή, κοινός προϋπολογισμός, υπουργός Οικονομικών της ΕΕ, ενιαία φορολογία και ταμείο διάσωσης. Προβλέπεται ότι η προώθηση της σύγκλισης θα περιλαμβάνει τις χώρες πρώτης ταχύτητας και θα οριστικοποιεί επομένως την Ευρώπη των δύο ταχυτήτων.

Εκτός απ’ την προώθηση της καπιταλιστικής ολοκλήρωσης και αντιδραστικοποίησης της ΕΕ προωθείται και η κοσμοϊστορικής σημασίας υπερολοκλήρωση ΗΠΑ-ΕΕ. Αυτή η εξέλιξη γίνεται αναγκαία για τα συμφέροντα του κεφαλαίου, ώστε ένας ενιαίος εμπορικός χώρος ΗΠΑ και ΕΕ ν’ αποτελέσει αντίβαρο της υπό σχηματισμό ολοκλήρωσης Κίνας και Ρωσίας και της ολοκλήρωσης των αναδυόμενων οικονομιών. Αυτή η συμφωνία καταργεί τις προστατευτικές ρυθμίσεις για μια σειρά προϊόντων και απελευθερώνει την αγορά των μεταλλαγμένων αγροτικών και κτηνοτροφικών προϊόντων. Το κυριότερο σημείο είναι η υποχρέωση των κρατών – μελών να εξασφαλίσουν σταθερό περιβάλλον για τις επενδύσεις των πολυεθνικών. Σ’ αυτό το πλαίσιο ορίζεται η ρήτρα, που επιτρέπει στις ιδιωτικές επιχειρήσεις να μηνύουν ακόμη και κράτη σε ειδικά διαιτητικά δικαστήρια, για να ακυρώσουν μέτρα υπονομευτικά, κατά τη γνώμη τους, για τη δραστηριότητά τους. Σε

περίπτωση αλλαγής νομοθεσίας προβλέπονται αποζημιώσεις δισεκατομμυρίων, ενώ η αύξηση του κατώτερου μισθού σε μια χώρα, οι εθνικοποιήσεις, θα οδηγούν σε ειδικά διεθνή δικαστήρια. Θα υποτιμηθεί περαιτέρω η εργατική δύναμη, θα πληγούν όσα ασφαλιστικά δικαιώματα έχουν παραμείνει. Απεναντίας, αυτή η συμφωνία ευνοεί την παντοδυναμία των μονοπωλίων, αφαιρεί περαιτέρω εξουσίες απ' τα έθνη – κράτη, που τις καρπώνονται απευθείας τα πολυεθνικά πολυκλαδικά μονοπώλια. Η ιδιωτική οικονομία για πρώτη φορά στην κοινωνική εξέλιξη αποκτά τόση δύναμη.

Λύση μόνο με άμεση ρήξη και έξοδο από ευρώ και ΕΕ

Αλλεπάλληλες είναι οι μυλόπετρες της ΕΕ ολοκλήρωσης, που αλέθουν ταυτόχρονα τον ελληνικό λαό. Η ένταξη της χώρας σε μια οικονομικά και πολιτικά ανισόμετρη Ένωση, σταδιακά διέλυσε τον πρωτογενή και δευτερογενή τομέα και τώρα πλήττει και τον τριτογενή (τράπεζες, τουρισμός).

Η ΟΝΕ φόρτωσε τη χώρα μ' ένα σκληρό νόμισμα, ρίχνοντας στον Καιάδα τις εξαγωγές. Η χειραγωγημένη επιβολή μνημονίων, για να σωθούν οι γαλλογερμανικές τράπεζες, που ήταν εκτεθειμένες σ' ελληνικά δάνεια, αποτελεί Αρμαγεδώνα για τον ελληνικό λαό και τον συνθλίβει σ' όλες τις σφαίρες της οικονομικής, κοινωνικής, πολιτικής ζωής. Σταδιακά επιβλήθηκε στις χώρες – μέλη της ΕΕ με την ονομασία «Νέα Οικονομική Διακυβέρνηση» ρύθμιση που καθιερώνει το διαρκές μνημόνιο. Θεσμοθετείται ως ανώτατο όριο χρέους το 60% του ΑΕΠ και ως όριο ελλείμματος το 3% του προϋπολογισμού και το 0,5 για διαρθρωτικό (μόνιμο) έλλειμμα. Η χώρα που υπερβαίνει το 60% οφείλει να το μειώνει κατά 1/20 κατ' έτος. Προς τούτο καθιερώνονται οι ισοσκελισμένοι προϋπολογισμοί και το πρωτογενές πλεόνασμα, χωρίς ρήτρα ανάπτυξης της χώρας προς αποπληρωμή του χρέους. Μέχρι ν' αποπληρώσει μια χώρα το 75% του χρέους της τελεί σε καθεστώς επιτροπείας. Για την Ελλάδα προβλέπεται τουλάχιστον μισός αιώνας που θα προσαυξηθεί με την επιμήκυνση του χρέους. Αμαρτίαι γονέων… παιδεύουσι εγγόνια! Θεσμοθετήθηκε η Τραπεζική Ένωση, που αντιδραστικοποιεί την εξυγίανση των τραπεζών και τις υπάγει στην εποπτεία του προέδρου της ΕΚΤ. Η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, παρά τους λεονταρισμούς έχει αποδεχθεί το καθεστώς του διαρκούς μνημονίου και την επώδυνη ελληνική εφαρμογή του. Ακρογωνιαίος λίθος της οικονομικής πολιτικής της αποτελεί ο ισοσκελισμένος προϋπολογισμός που εξασφάλισαν οι μνημονιακές κυβερνήσεις και το πρωτογενές πλεόνασμα, που προέρχεται από αιματοβαμμένη λιτότητα. Οι διαπραγματευτές του ΣΥΡΙΖΑ αυτοεπαινούνται, γιατί κατέβασαν το πρωτογενές πλεόνασμα, στο ύψος του 1%! Γέλα και κλάψε κόσμε! Αυτό το 1% θα είναι βαρύτατο για τον ελληνικό λαό σε μια χρονιά που η οικονομία μετά μιαν αναιμική ανάκαμψη επανέρχεται στην ύφεση. Και βέβαια αντί «για πρώτη φορά αριστερή κυβέρνηση»

θα έχουμε για πρώτη φορά αριστερό μνημόνιο! Αυτό το «αριστερό» μνημόνιο δεν θα αντικαταστήσει τα δεξιά μνημόνια, θα επικαθίσει tale quale σ' αυτά. Το «αριστερό» μνημόνιο διαγράφεται στις 47 σελίδες της κυβερνητικής πρότασης και αναπόφευκτα θα επιδεινωθεί απ' τη σύνθεση με την ανθρωποκτόνο πρόταση των δανειστών! Δεν τελειώνουν εδώ τα βάσανά μας! Όπως γράψαμε προηγουμένως, επίκειται η εφαρμογή του σχεδίου του Διευθυντηρίου της ΕΕ για την οριοθέτηση της Ευρώπης των δύο ταχυτήτων, που θα παγιώσει στη χώρα μας το καθεστώς κινεζοποίησης, ενώ επίκειται και η ολοκλήρωση της Διατλαντικής Συμφωνίας, που καθιερώνοντας πλήρη ασυδοσία για τα μονοπώλια, ακόμη κι απέναντι στο κράτος τους, θ' αποτελέσει ταφόπλακα για τους λαούς. Κι επειδή οι ρεφορμιστές απεγνωσμένα αναζητούν ρωγμές στον καπιταλισμό, προσθέτουμε ότι η πολιτική χαλάρωσης του Ντράγκι και τα μοχλευμένα κεφάλαια Γιούνκερ υπηρετούν την κερδοφορία του κεφαλαίου έναντι του αποπληθωρισμού και όχι τις λαϊκές ανάγκες. Αυτός ο καταθλιπτικός, αλλά πραγματικός, κατάλογος δεν θα κάνει ευήκοα τα ώτα της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ ούτε τα ώτα της ηγεσίας του ΚΚΕ. Όμως οι τυραννισμένοι απλοί άνθρωποι ας ακούσουν την πραγματικότητα και την ιστορική αναγκαιότητα που βοά: «Λύση υπάρχει μόνο με ρήξη και έξοδο από ευρώ και ΕΕ!». Ας μην κλειστεί κανείς στα τείχη που «…χωρίς αιδώ μεγάλα κ' υψηλά τριγύρω μας έκτισαν…» (Τείχη, Κ. Καβάφη).

Δημοσιεύτηκε στο "Πρίν" την Κυριακή 14/6/2015